

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618203298
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1618203298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: R Collectors s.r.o., IČO: 50 094 297, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanej: I. I., T.. XX.XX.XXXX, U. H. N. XXX, N., o zaplatenie 385,73 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 23.07.2020, č.k. 33Csp/1/2018-145, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 21 % ročne zo sumy 385,76 eur od 06.03.2014 do 05.05.2014 a zmluvný úrok vo výške 21 % ročne zo sumy 335,76 eur od 06.05.2014 do 13.07.2014.

II. Vo zvyšku sa rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, p o t v r d z u j e.

III. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,78%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 281,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne: zo sumy 281,16 eur od 06.03.2014 do zaplatenia, zo sumy 50,00 eur od 06.03.2014 do 05.05.2014, zo sumy 50,00 eur od 06.03.2014 do 11.11.2014, zo sumy 50,00 eur od 06.03.2014 do 07.01.2015, zo sumy 50,00 eur od 06.03.2014 do 12.03.2015 (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,78 % (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 54 ods. 2, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1, § 566 od. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 2, § 4 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 10c, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a vecne tým, že považoval žalobu žalobcu za čiastočne dôvodnú, nakoľko v konaní bolo žalobcom preukázané, že žalovaná uzavrela so žalobcom dňa 02.09.2008 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 60 000 Sk (1 991,64 eur) pri úrokovej sadzbe 21,00 % p.a. a žalovaná sa zaviazala ho splatiť v 70 mesačných splátkach po 1503,00 Sk (49,89 eur) vždy k 13. dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 13.07.2014. Tento úver v dohodnutých

splátkach riadne a včas nesplácala a z toho dôvodu došlo k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 05.03.2014. Po preskúmaní obsahových náležitostí úverovej zmluvy dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca voči žalovanej evidoval pohľadávku v sume 481,16 eur, z čoho 390,81 eur tvorila istina. Následne, ako vyplýva z listiny Aktuálny stav úveru, žalovaná žalobcovi zaplatila ešte sumu 200,00 eur, a to vždy po 50,00 eur v dňoch 05.05.2014, 11.11.2014, 07.01.2015 a 12.03.2015. Žalovanú vzhľadom na uvedené zaviazal na úhradu sumy 281,16 eur (481,16 eur - úhrada 200 eur) pretože mal za to, že žalobcovi náleží právo na úhradu nesplatennej časti istiny, zmluvných úrokov do zosplatnenia a vyčíslených poplatkov podľa Sadzobníka. Vychádzal z toho, že sa jednalo o plnenie zo spotrebiteľského úveru, pri ktorom žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Súd prvej inštancie vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) zo dňa 18.09.2012, sp. zn. ÚS IV. 476/2012, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Zároveň poukázal na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019, v zmysle ktorého má veriteľ právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká a má právo len na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Súd tak prisúdil žalobcovi aj úrok z omeškania, a to vo výške 5,25 % ročne z priznanej istiny, zmluvných úrokov a poplatkov, počítaný odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti do zaplatenia, a to pri zohľadnení skutočnosti, že žalovaná postupne svoj dlh žalobcovi splácala. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie citoval ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a s prihliadnutím na úspech strán v spore rozhodol, že žalobca bol úspešný na 72,89 % oproti procesnému úspechu žalovanej v rozsahu 27,11 %, preto priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 45,78 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II. a III. podal odvolanie žalobca odôvodňujúc ho ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však ostatných dojednaných podmienok. Nejde tak o privatívnu nováciu celého záväzku. Súdom prvej inštancie prezentovaná koncepcia stavia veriteľa do obzvlášť nevýhodného postavenia. Nie len, že veriteľ nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. Zákonná dikcia § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľskom úvere aj § 497 Obchodného zákonníka jednoznačne definuje, aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, t.j. záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky ako i zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Medzi pojмами splnenie záväzku a splatnosť záväzku je pritom markantný rozdiel. Splatenosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať ale pritom nemusí aj splnenie záväzku. V konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nie len časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil alternatívne zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je podané v časti dôvodne.

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

7. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

8. Podľa ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

9. Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2008, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2008, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 02.09.2008 Zmluvu o úvere, v ktorej sa dohodli, že právny predchodca žalobca ako veriteľ poskytne žalovanej ako dlžníkovi účelový klasický úver v sume 60 000 Sk (1 991,64 eur) s dohodnutou bežnou úrokovou sadzbou 21,00 % p.a. a žalovaná sa zaviazala ho splatiť v 70 mesačných splátkach po 1 503,00 Sk (49,89 eur) vždy k 13. dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 13.07.2014. Zmluva o úvere obsahovala ďalej údaj o celkovej výške nákladov: 46 042,32 Sk (1.528,33 eur), údaj o RPMN banky vo výške 23,91 % a o priemernej RPMN na trhu vo výške 18,64 %. Z dôvodu nesplácania úveru žalovanou riadne a včas pristúpil právny predchodca žalobcu listom zo dňa 05.03.2014 k zosplateniu úveru, pričom predčasná splatnosť úveru nastala s účinnosťou ku dňu 05.03.2014.

13. Predmetom odvolacieho konania je poukazujúc na rozsah podaného odvolania výrok II. a III. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že žalobca nesúhlasil s tým, že mu súd prvej inštancie nepriznal nárok na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom splatení úveru vo výške 21,00 % ročne zo sumy 385,73 eur do zaplatenia.

14. Je potrebné konštatovať, že v minulosti bola súdna prax nejednotná v otázke kumulácie zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatení úveru, a to s prihliadnutím na zákonnú ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), v ktorých sa výslovne riešila predmetná právna otázka, a ktoré už možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Ide predovšetkým o uznesenie NS SR zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020, v ktorom NS SR vyslovil, že: „...v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ K uvedenému právnomu záveru sa pripojili aj iné senáty NS SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 8 Cdo/118/2020, 7 Cdo/186/2020, 2 Cdo/115/2019, 8 Cdo/237/2019, 8 Cdo/135/2020, 9 Cdo/24/2020, 8 Cdo/221/2019, 2 Cdo/241/2019. Na uvedenom právnom názore NS SR súd zotrval aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 208/2019, 2 Cdo 263/2019, 3 Cdo 35/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 111/2019, 8 Cdo 66/2020, 9 Cdo 24/2020, najnovšie aj 4 Cdo 37/2020), a preto vyslovený právny názor v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 možno považovať už za ustálený.

15. V prejednávanej veci pritom možno vychádzať z rovnakých záverov ako NS SR, zohľadňujúc zistený skutkový stav veci, t.j. že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu o spotrebiteľských úveroch, čo je aj prípad prejednávanej veci. Zároveň

je možné konštatovať, že Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. NS SR vo svojom uznesení, sp. zn. 5 Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 vyslovil, že „...zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.“

17. Odvolací súd ďalej poukazuje aj na záver rozhodnutia NS SR zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020, podľa ktorého „...pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.“

18. So zreteľom na vyššie uvedené, opierajúc sa o právne závery NS SR, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď vyslovil, že žalobca nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatení úveru. V danom prípade preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku zmeniť tak, že uvedenému žalobnému nároku (spočívajúcemu v zmluvnom úroku po zosplatení úveru) odvolací súd vyhovie. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru má žalobca nárok na zmluvný úrok iba za obdobie vopred dohodnuté v zmluve o úvere, ktorým je doba riadneho splácania úveru t.j. do času konečnej splatnosti úveru, v danom prípade do 13.07.2014, zohľadniac skutočnosť, že dňa 05.05.2014 žalovaná uhradila žalobcovi sumu 50 eur.

19. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. (ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá) podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 21 % ročne zo sumy 385,76 eur od 06.03.2014 do 05.05.2014 a zmluvný úrok vo výške 21 % ročne zo sumy 335,73 eur od 06.05.2014 do 13.07.2014 a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. (ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá) odvolací súd ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

20. O trovách konania t.j. prvoinštančného konania aj odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) a § 396 ods. 1, 2 C.s.p.. Vychádzajúc z toho, že žalobca bol v konaní úspešný v časti istiny v sume 281,16 eur zo žalovanej sumy 385,73 eur, t.j. 72,89 % a žalovaná v rozsahu 27,11 %, čistý úspech žalobcu v konaní tak bol v rozsahu 45,78 %. Preto odvolací súd zohľadňujúc úspech v spore čo do istiny rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,78%. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).